

Dosarul nr. 2rac-369/19

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (judecător V. Jomiru-Niculită)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (judecători I. Muruianu, I. Secrieru și N. Budăi)

Î N C H E I E R E

06 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Maria Ghervas
Galina Stratulat
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „MN Speranța” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei de bază, a dobânzii de întârziere și a penalității,

la cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Popescu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la rezilierea contractelor de investiții și încasarea datoriei de bază și a cheltuielilor de judecată,

la cererea de chemare în judecată depusă de „Crăiasa” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei de bază, a penalității și a cheltuielilor de judecată,

la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Uncu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei de bază, a penalității și a cheltuielilor de judecată,

și la cererile reconvenționale depuse de „Plugarul” SRL în proces de insolvență împotriva lui Ion Uncu, „MN Speranța” SRL, Tatianeii Popescu și „Crăiasa” SRL cu privire la declararea nulității actelor,

împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență și menținută hotărârea din 23 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă :

Din decizia din 20 septembrie 2013 a Curții Supreme de Justiție, rezultă că prin hotărârea din 08 aprilie 2013 a Curții de Apel Chișinău, a fost intentat procesul de insolvență față de „Plugarul” SRL, iar prin încheierea din 19 iunie 2013 a

Curții de Apel Chișinău, a fost validată creanța creditorului „Crăiasa” SRL în sumă de 306 790 lei, creanța creditorului Tatiana Popescu în sumă de 1 013 676 lei, creanța creditorului Ion Uncu în sumă de 1 572 444, 71 lei și creanța creditorului „MN Speranța” SRL în sumă de 1 135 855, 99 lei (f.d. 21-40, vol. I).

Prin decizia din 20 septembrie 2013 a Curții Supreme de Justiție, *inter alia*, a fost casată încheierea din 19 iunie 2013 a Curții de Apel Chișinău în partea validării creanțelor sus-menționate și a fost emisă o nouă încheiere, prin care s-au respins cererile de validare a creanțelor ale următorilor creditori: „Crăiasa” SRL cu suma de 306 790 lei, Tatiana Popescu cu suma de 1 013 676 lei, Ion Uncu cu suma de 1 572 444, 71 lei și „MN Speranța” SRL cu suma de 1 135 855, 99 lei (f.d. 21-40, vol. I).

Din decizia din 24 septembrie 2014 a Curții Supreme de Justiție, rezultă că la 27 septembrie 2013, Ion Uncu, Tatiana Popescu, Cătălin Pripa, Diana Nedelcu, „Crăiasa” SRL și „MN Speranța” SRL din nou au depus cereri de validare a creanțelor (f.d. 52-58, vol. I).

Prin încheierea din 26 iunie 2014 a Curții de Apel Chișinău, s-au strămutat la Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău, pentru examinare conform competenței, cererile depuse de Ion Uncu, Tatiana Popescu, Cătălin Pripa, Diana Nedelcev, „Crăiasa” SRL și „MN Speranța” SRL cu privire la creanțele înaintate către „Plugarul” SRL în procedura falimentului (f.d. 12-15, vol. I).

Pe parcursul examinării cauzei, reclamanta „MN Speranța” SRL, reprezentată de avocatul Valentin Pelin, a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând încasarea datoriei de bază în sumă de 1 135 855 lei, a dobânzii de întârziere în sumă de 920 510, 14 lei și a penalității în sumă de 204 454 lei (f.d. 33-36, vol. III).

Pe parcursul examinării cauzei, reclamanta Tatiana Popescu a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând rezilierea contractelor de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, încheiate cu „Plugarul” SRL privind construcția a două apartamente, cu suprafața de 57, 03 m² fiecare, în blocul locativ de pe XXXXX mun. Chișinău, și încasarea datoriei de bază în sumă de 1 230 433 lei, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5 000 lei și a taxei de stat (f.d. 246-248, vol. II).

În motivarea acțiunii, reclamanta Tatiana Popescu a invocat că în calitate de investitorul nr. 2, a încheiat cu „Plugarul” SRL, în calitate de beneficiar (investitorul nr. 1), contractele de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008 privind construcția apartamentelor nr. XXXXX din blocul locativ situat pe XXXXX, mun. Chișinău.

Reclamanta Tatiana Popescu a declarat că în baza contractului de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008, a achitat în beneficiul „Plugarul” SRL următoarele sume bănești: la 24 iunie 2008 suma de 107 597 lei (dispoziția de încasare nr. 45/24-07 din 24 iunie 2008), la 01 iulie 2008 suma de 469 490 lei (dispoziția de încasare nr. 45/01-07 din 01 iulie 2008) și la 23 aprilie 2009 suma de 59 030 lei (dispoziția de încasare nr. 45/24-04 din 23 aprilie 2008).

Reclamanta Tatiana Popescu a mai afirmat că în baza contractului de investiții

nr. 46 din 14 iulie 2008, a achitat în beneficiul „Plugarul” SRL următoarele sume bănești: la 16 iulie 2008 suma de 235 746 lei (dispoziția de încasare nr. 46/16-7 din 16 iunie 2008), la 18 septembrie 2008 suma de 84 000 lei (dispoziția de încasare nr. 46/18-09 din 18 septembrie 2008), la 20 noiembrie 2008 suma de 156 950 lei (dispoziția de încasare nr. 46/20-11 din 20 noiembrie 2008) și la 23 aprilie 2008 suma de 117 620 lei (dispoziția de încasare nr. 46/23-04 din 23 aprilie 2008).

Reclamanta Tatiana Popescu a specificat că în total, a achitat în beneficiul „Plugarul” SRL suma de 1 230 433 lei.

Reclamanta Tatiana Popescu a relevat că potrivit pct. 2.1 lit. g) din contractele de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, „Plugarul” SRL s-a obligat să organizeze împreună cu Tatiana Popescu primirea-darea în exploatare de către Comisia de Stat de recepție finală a blocului de locuințe, unde este amplasat obiectul imobiliar, nu mai târziu de trimestrul IV al anului 2009.

Reclamanta Tatiana Popescu a menționat că „Plugarul” SRL până la sfârșitul trimestrului IV al anului 2009 și nici până în prezent nu a îndeplinit condițiile contractelor respective, și anume nu a construit apartamentele nr. XXXXX din blocul locativ de pe XXXXX, mun. Chișinău, cauzându-i astfel un prejudiciu material în sumă de 1 230 433 lei.

În drept, reclamanta Tatiana Popescu a invocat prevederile art. 946, 747 și 748 din Codul civil.

Pe parcursul examinării cauzei, reclamanta „Crăiasa” SRL a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând confirmarea creanței în sumă de 306 790, 06 lei față de „Plugarul” SRL în proces de insolvență și încasarea datoriei de bază în sumă de 306 790, 06 lei, a penalității în sumă de 27 540 lei și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5 000 lei (f.d. 14-16, vol. III).

Pe parcursul examinării cauzei, reclamantul Ion Uncu a depus cerere de concretizare a cerințelor, solicitând încasarea datoriei de bază în sumă de 74 800 euro, a penalității în sumă de 30 406, 8 euro și a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5 000 lei (f.d. 205, vol. II).

În motivarea acțiunii, reclamantul Ion Uncu a susținut că a încheiat cu „Plugarul” SRL contractul de investiții nr. 2/2 din 31 martie 2006 privind construcția spațiului locativ, iar conform pct. 1.3 și 2.1 lit. d) din acest contract, precum și în temeiul acordului din 10 aprilie 2006, „Plugarul” SRL s-a obligat să-i vândă 170 m² de spațiu locativ la un preț de 440 euro/m², la etajul trei, care urma să fie construit în blocul locativ de pe XXXXX, mun. Chișinău, până la 01 iulie 2007.

Reclamantul Ion Uncu a invocat că în contul prețului spațiului locativ menționat, a transmis în proprietatea „Plugarul” SRL imobilul nelocativ situat în mun. Chișinău, pe str. Constructorilor nr. 84.

Reclamantul Ion Uncu a precizat că în baza acordului privind indexarea prețului bunului imobil, încheiat între reclamant și „Plugarul” SRL la 01 iulie 2011 cu titlu de anexă nr. 3 la contractul de investiții nr. 2/2 din 31 martie 2006, s-a constatat că la data de 01 iunie 2011, bunul imobil obiect al contractului de investiții nu a fost dat în exploatare, iar conform pct. 6.1 din contractul de investiții respectiv,

în cazul încălcării termenului de dare în exploatare a bunului imobil mai mult de trei ani, antreprenorul restituie investitorului suma totală a investițiilor și penalitatea în mărimea dobânzii medii a depozitului valutar stabilit de bancă.

În drept, reclamantul Ion Uncu a invocat prevederile art. 512, 572 și 946 din Codul civil.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâta „Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a depus cerere reconvențională împotriva lui Ion Uncu cu privire la declararea nulității contractului de investiții nr. 2/2 din 31 martie 2006 și a acordurilor din 10 aprilie 2006, 01 iulie 2011 și 01 iulie 2012, încheiate între „Plugarul” SRL și Ion Uncu (f.d. 195-197, vol. II).

În motivarea cererii reconvenționale, „Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a susținut că, contractul nr. 2/2 din 31 martie 2006 nu poate produce efecte juridice, întrucât „Plugarul” SRL nu era în drept să încheie contracte de investiții în construcție până la obținerea autorizației de construire de la Primăria mun. Chișinău.

„Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a indicat că, contractul nr. 2/2 din 31 martie 2006 are un caracter fictiv, ceea ce se confirmă și prin prevederile pct. 3.2 din acest contract, în baza cărora Ion Uncu s-a obligat să achite 10% din prețul imobilului în avans, 85% la momentul încheierii contractului, iar 5% în termen de 5 zile din momentul înregistrării dreptului de proprietate în Registrul bunurilor imobile, însă din probele anexate la dosar se constată că Ion Uncu nu a achitat nimic nici până la încheierea contractului și nici după încheierea acestuia..

„Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a evidențiat că Ion Uncu nu a prezentat nicio probă precum că întru confirmarea stingerii obligațiilor asumate prin contractul din 31 martie 2006 a servit acordul din 10 aprilie 2006, prin care părțile ar fi convenit ca spațiul locativ ce formează obiectul contractului să fie alocat lui Ion Uncu în schimbul bunului imobil din YYYYY, ce aparține lui Ion Uncu.

„Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a reliefat că după cum rezultă din probele prezentate de ÎS „Cadastru”, „Plugarul” SRL a devenit proprietara bunului imobil din YYYYY, în baza contractului de vânzare-cumpărare din 01 iunie 2006, unde în calitate de vânzător și respectiv proprietar al bunului este „Maria Unim” SRL, dar nu Ion Uncu.

Mai mult, „Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a arătat că potrivit pct. 4 al contractului de vânzare-cumpărare din 01 iunie 2006, prețul contractului este în sumă de 560 000 lei, care a fost achitat până la semnarea contractului, prin transfer bancar la contul „Maria Unim” SRL, la data de 15 martie 2006.

„Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a mai menționat că deși Ion Uncu a afirmat că a transmis în proprietatea „Plugarul” SRL imobilul din YYYYY, acesta nu a prezentat nicio probă în această privință.

„Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a relatat că bunul imobil pe care Ion Uncu a pretins că s-a obligat să-l transmită către „Plugarul” SRL în schimbul spațiului locativ cu suprafața de 170 m² nu a fost identificat și individualizat în modul prevăzut de Legea cadastrului bunurilor imobile nr. 1543 din

25 februarie 1998.

De asemenea, „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a invocat că acordul din 10 aprilie 2006 nu a fost semnat de către un reprezentant împuternicit al „Plugarul” SRL, ci de către o persoană neidentificată, întrucât în fața cuvântului „director” a fost aplicată o bară.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a subliniat că această concluzie rezultă și din analiza semnăturii aplicate de administratorul Ion Vornicescu pe contractul de vânzare-cumpărare din 31 martie 2006 și pe acordul din 01 iunie 2006, autentificat notarial.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a afirmat că în realitate, semnătura de pe acordul din 10 aprilie 2006 aparține fondatorului „Plugarul” SRL, Anatol Plugaru, care este și ginerele lui Ion Uncu.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a mai specificat că se află în procedura de insolabilitate în temeiul hotărârii din 08 aprilie 2013 a Curții de Apel Chișinău, iar instanța de insolabilitate a stabilit termenul-limită de înaintare a creanțelor de către creditori, termenul de verificare de către administratorul insolabilității a creanțelor înaintate și de depunere a tabelului definitiv cu creanțele acceptate sau înlăturate, pentru validarea lor de către instanță în cadrul ședinței de validare din 10 iunie 2013.

Astfel, „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a punctat că un pretins creditor, care nu a fost acceptat și, respectiv, nu a fost trecut în tabelul creanțelor de către administratorul insolabilității pentru a fi validat de către instanța de insolabilitate, urma să depună cu cel puțin 3 zile înaintea ședinței de validare a creanțelor o contestație la tabelul creanțelor, care urma a fi examinată de către instanța de insolabilitate, și doar în cazul respingerii acestei contestații, creditorul obținea dreptul de înainta acțiune separată de încasare a datoriei pretinse.

Însă, „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a indicat că în cazul dat, Ion Uncu nu a depus nicio contestație la tabelul definitiv al creanțelor, respectiv decăzând din dreptul de a mai înainta acțiune separată în procedură contencioasă privind confirmarea creanței, cu atât mai mult că prin decizia din 20 septembrie 2013 a Curții Supreme de Justiție, a fost respinsă cererea lui Ion Uncu privind validarea creanței în sumă de 1 572 444, 71 lei.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâta „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a depus cerere reconvențională împotriva Tatianei Popescu cu privire la declararea nulității contractelor de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, încheiate între „Plugarul” SRL și Tatiana Popescu, precum și declararea nulității chitanțelor nr. 45/24-07 din 24 iunie 2008, nr. 45/01-07 din 01 iulie 2008, nr. 45/24-04 din 23 aprilie 2008, nr. 46/16-7 din 16 iunie 2008, nr. 46/18-09 din 18 septembrie 2008, nr. 46/20-11 din 20 noiembrie 2008 și nr. 46/23-04 din 23 aprilie 2008 (f.d. 213-218, vol. II).

În motivarea cererii reconvenționale, „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a susținut că, contractele de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, cât și chitanțele nr. 45/24-07 din 24 iunie 2008, nr. 45/01-07 din

01 iulie 2008, nr. 45/24-04 din 23 aprilie 2008, nr. 46/16-7 din 16 iunie 2008, nr. 46/18-09 din 18 septembrie 2008, nr. 46/20-11 din 20 noiembrie 2008 și nr. 46/23-04 din 23 aprilie 2008 sunt fictive și contrare legii, fiind respectiv lovite de nulitate absolută.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a invocat că validitatea contractelor de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, cât și achitarea mijloacelor bănești în baza acestora nu se confirmă nici prin rulajul bancar, nici prin actul de revizie economico-financiară, întocmit de Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției la data de 23 septembrie 2011.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a indicat că prin actul de revizie întocmit de Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției, au fost constatate investițiile și respectiv investitorii în construcția din str. Ciuflea, însă printre aceștia nu figurează și Tatiana Popescu, iar conform datelor și constatărilor din dosarul penal intentat față de Anatol Plugaru, fondatorul „Plugarul” SRL, și față de Ion Plugaru, directorul „Plugarul” SRL, privind însușirea prin înșelăciune și abuz de încredere a mijloacelor investite în construcția blocului locativ de pe str. Ciuflea nr 1, Tatiana Popescu de asemenea nu figurează în calitate de investitor.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a declarat că Tatiana Popescu nu figurează în calitate de investitor cu suma de 1 230 433 lei în construcția de pe XXXXX nici în lista investitorilor prezentată în cadrul dosarului penal de către contabilul-șef al „Plugarul” SRL, Livia Bria, cu atât mai mult că Tatiana Popescu în general nu a demonstrat că a dispus de asemenea mijloace bănești.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a afirmat că, confirmarea fictivității contractelor de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, precum și a chitanțelor anexate în copie la dosar, se dovedește și prin faptul că soțul Tatiane Popescu este vărul lui Anatol Plugaru.

La fel, „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a notat că după cum rezultă din chitanța nr. 45/24-07, aceasta i-a fost eliberată Tatiane Popescu la data de 24 iunie 2008, adică până la încheierea contractului de investiții din 01 iulie 2008, în lipsa vreunui temei legal, iar toate chitanțele la care Tatiana Popescu face trimitere ca dovadă a achitării plăților nu constituie documente justificative în sens contabil, or acestea nu constituie temei de introducere în contabilitate a operațiunilor economice și nu acordă deținătorului niciun drept, fiind în esență nule.

Suplimentar, „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a subliniat și faptul că cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Popescu este și tardivă, fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție, or rezultând din condițiile contractuale, termenul-limită pentru transmiterea apartamentului prin act de primire-predare pentru efectuarea reparațiilor la cheie a fost stabilit pentru data de 31 octombrie 2009, iar termenul-limită de dare în exploatare și de transmitere a dreptului de proprietate fiind până la data de 31 decembrie 2009.

„Plugarul” SRL în proces de insolabilitate a specificat că pentru investitor, dreptul la acțiune privind rezilierea contractului de investiții a apărut cu mult înainte de sfârșitul trimestrului IV al anului 2009, or începând cu luna aprilie 2009,

„Plugarul” SRL nu a mai dispus de autorizație de construire a blocului locativ, iar începând cu luna ianuarie 2009, nu a executat anumite lucrări de construcție a imobilului de pe XXXXX, circumstanțe ce evident indicau la imposibilitatea executării de către „Plugarul” SRL a contractelor de investiții.

„Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a evidențiat că în speță, Tatiana Popescu a cunoscut și era obligată să cunoască despre neexecutarea de către „Plugarul” SRL a condițiilor contractuale, luând în considerare că până la data de 01 octombrie 2009, nu au fost transmise cheile de la apartament pentru executarea finală a lucrărilor interioare necesare pentru darea în exploatare a blocului locativ, precum și rezultând din faptul că începând cu luna ianuarie 2009 și până în prezent, blocul locativ se află la nivelul ciclului „0” de execuție, fiind executată doar fundația, având un grad de finisare de 10% din totalul lucrărilor preconizate, conform avizului tehnic din 07 noiembrie 2013.

Mai mult ca atât, „Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a invocat că autorizația de construire nr. 359 din 07 aprilie 2008 i-a fost eliberată „Plugarul” SRL de către Primăria mun. Chișinău doar pentru construcția ciclului „0”, fapt pe care Tatiana Popescu era obligată să-l cunoască la data încheierii contractelor din 01 iulie 2008 și din 14 iulie 2008.

Astfel, „Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a reliefat că având în vedere că la data de 07 aprilie 2009, a expirat valabilitatea autorizației de construire a „Plugarul” SRL, iar Tatiana Popescu era obligată să cunoască despre stoparea lucrărilor și imposibilitatea continuării lor, iar având în vedere că din luna ianuarie 2009, deja nu se mai executau lucrări de construire, termenul rezonabil de declarare a rezilierii contractului a fost de cel târziu până la data de 07 iulie 2009, însă Tatiana Popescu s-a adresat în instanța de insolvabilitate cu cerere de validare a creanței abia la data de 17 mai 2013, iar cu cerere de chemare în judecată privind încasarea datoriei de la „Plugarul” SRL – abia la data de 02 decembrie 2016.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâta „Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a depus cerere reconvențională împotriva „MN Speranța” SRL cu privire la declararea nulității facturilor fiscale seria SU nr. nr. 3779261 din 01 decembrie 2010 și seria SU nr. 3779262 din 03 decembrie 2010, a actelor lucrărilor executate pentru luna decembrie 2010, a acordului de recunoaștere a datoriei din 03 septembrie 2009, a actului de verificare din 24 august 2009 și a actului de verificare din 31 decembrie 2011, întoarcerea părților la poziția inițială și încasarea mijloacelor bănești încasate de „MN Speranța” SRL în temeiul actelor juridice nule în sumă de 1 625 486, 48 lei (f.d. 66-68, vol. III).

În motivarea cererii reconvenționale, „Plugarul” SRL în proces de insolvabilitate a susținut că antreprenorul „MN Speranța” SRL a pretins, în temeiul contractului de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, executarea lucrărilor de construcție pentru care nu a fost remunerată, datoria fiind formată în baza facturilor fiscale seria SU nr. nr. 3779261 din 01 decembrie 2010 și seria SU nr. 3779262 din 03 decembrie 2010, și parțial în baza facturii fiscale seria SU nr. 2063462 din 31 ianuarie 2009.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a invocat că potrivit pct.1.1 din contractul de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, „MN Speranța” SRL s-a obligat să construiască și să-i transmită „Plugarul” SRL, în calitate de beneficiar, obiectul ce constituie „Ciclul zero” al blocului locativ de pe XXXXX, în conformitate cu documentația de proiect și de deviz aprobată.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a indicat că în contradicție cu pct.1.1 din contractul de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, „MN Speranța” SRL nu a prezentat niciun act permisiv în temeiul căruia a executat lucrările de construcție ce reprezintă „Ciclul zero” al blocului locativ de pe XXXXX.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a afirmat că valabilitatea autorizației de construire nr. 359 din 08 aprilie 2008, eliberată de Primăria mun. Chișinău în scopul permisiunii de a executa „Ciclul zero” al blocului locativ de pe XXXXX, a expirat la data de 08 aprilie 2009, din care dată, „MN Speranța” SRL și subantreprenorii săi nu mai erau în drept să îndeplinească respectivele lucrări de construcție.

Astfel, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a declarat că facturarea anumitor lucrări de construcție la obiectul nominalizat după data expirării autorizației de construire este ilegală, fiind contrară atât condițiilor contractuale stipulate la 1.1 din contractul de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, precum și prevederilor art. 6 alin. (3) din Legea nr. 835 din 17 mai 1996 privind principiile urbanismului și amenajării teritoriului.

De asemenea, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a considerat că facturile fiscale seria SU nr. nr. 3779261 din 01 decembrie 2010 și seria SU nr. 3779262 din 03 decembrie 2010, au fost semnate din partea „Plugarul” SRL de către persoane neîmputernicite, cât și contrar interdicțiilor dispuse prin încheierea din 22 martie 2010 a Curții de Apel Chișinău.

Aici, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a specificat că prin încheierea din 22 martie 2010 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de Corina Doroș privind intentarea procesului de insolvență față de „Plugarul” SRL, iar în funcția de administrator provizoriu al „Plugarul” SRL a fost desemnat Vladimir Balan.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a remarcat că potrivit informației prezentate de Camera Înregistrării de Stat, la data de 09 aprilie 2010, au fost efectuate modificări în Registrul persoanelor juridice, cu înscrierea în Registru a datelor administratorului provizoriu Vladimir Balan, în temeiul încheierii din 22 martie 2010 a Curții de Apel Chișinău.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a subliniat că potrivit aceluiași răspuns, radierea din Registrul persoanelor juridice a datelor administratorului provizoriu a avut loc doar la data de 15 aprilie 2011, iar conform prevederilor Legii nr. 220 din 19 octombrie 2007 privind înregistrarea de stat a persoanelor juridice și a întreprinzătorilor individuali, efectul juridic al modificărilor în privința datelor înscrise în Registrul persoanelor juridice apare din momentul efectuării modificărilor corespunzătoare în acest Registru, astfel încât la 01 decembrie 2010

și, respectiv, la 03 decembrie 2010, „MN Speranța” SRL nu putea să factureze lucrări de construcții sau să transmită aceste lucrări către „Plugarul” SRL fără acordul administratorului provizoriu Vladimir Balan.

De asemenea, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a evidențiat că la rândul său, „MN Speranța” SRL era obligată să cunoască faptul instituirii administrării provizorii în privința „Plugarul” SRL, or acest fapt era înregistrat în mod public în Registrul persoanelor juridice.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a declarat că în perioada din data desemnării administratorului provizoriu al „Plugarul” SRL și până în prezent, nu au fost efectuate niciun fel de lucrări de construcții la obiectul de pe XXXXX, iar facturile fiscale seria SU nr. nr. 3779261 din 01 decembrie 2010 și seria SU nr. 3779262 din 03 decembrie 2010 sunt fictive, fapt confirmat și prin lipsa anumitor documente ce confirmă lucrările pretins executate conform acestor facturi fiscale.

De asemenea, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a punctat că nu există niciun deviz de cheltuieli care ar confirma valoarea serviciilor de construcții contractate de „Plugarul” SRL, după cum nu există nicio concretizare a etapelor de executare a lucrărilor de construcții, graficul de executare a lucrărilor, acte de recepție a lucrărilor, precum și etapa la care se află deja construcția menționată la momentul încheierii contractului de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008 și transmiterii obiectului pentru finisare.

În aceeași ordine de idei, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a arătat că la materialele cauzei nu au fost anexate procesele-verbale ale lucrărilor îndeplinite de către „MN Speranța” SRL și, respectiv, de recepționare a lor de către „Plugarul” SRL.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a mai indicat că nu au fost prezentate nici procesele-verbale privind constatarea lucrărilor ascunse executate de antreprenorul „MN Speranța” SRL, ceea ce constituie un act obligatoriu la fiecare etapă de executare a lucrărilor, or aceste verificări urmează a fi efectuate în prezența proiectantului și inginerilor responsabili de calitatea construcției îndeplinite.

Concomitent, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a menționat că toate verificările și recepționarea lucrărilor executate, inclusiv cele ascunse, urmează a fi consemnate în cartea tehnică a construcției, care este un act obligatoriu pentru darea în exploatare a blocului locativ, însă „MN Speranța” SRL nu a prezentat aceste acte, documente și confirmări, iar în lipsa lor nu poate fi considerată ca executată obligația antreprenorului „MN Speranța” SRL de executare și transmitere a lucrărilor de construcție, după cum nici nu persistă obligația de plată a beneficiarului.

Pe parcursul examinării cauzei, pârâta „Plugarul” SRL în proces de insolvență a depus cerere reconvențională împotriva „Crăiasa” SRL cu privire la declararea nulității facturilor fiscale seria SW nr. 1421634 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1421633 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1545048 din 14 august 2008, seria SW nr. 1545061 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545056 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545058 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545119 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545120 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545124 din

24 septembrie 2008, seria SW nr. 1777847 din 01 noiembrie 2008 și seria SW nr. 1777851 din 12 noiembrie 2008, eliberate de „Crăiasa” SRL către „Plugarul” SRL, declararea nulității actelor de verificare încheiate între „Crăiasa” SRL și „Plugarul” SRL la 30 noiembrie 2010, 30 septembrie 2011 și 24 ianuarie 2012, precum și declararea nulității scrisorii de garanție din 20 septembrie 2010 (f.d. 1-4, vol. III).

În motivarea cererii reconvenționale, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a susținut că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 05/126 din 18 iunie 2008, „Crăiasa” SRL s-a obligat să-i vândă „Plugarul” SRL marfa stipulată în anexa nr. 1 la contractul enunțat.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a specificat că potrivit pct. 5.1.1 și 5.2.1 din contractul de vânzare-cumpărare nr. 05/126 din 18 iunie 2008, „Crăiasa” SRL s-a obligat să livreze marfa doar după achitarea în avans a acesteia și a serviciilor de transport, iar conform pct. 7.1 și 7.2 din același contract, „Crăiasa” SRL s-a obligat să elibereze concomitent cu marfa livrată și certificatele de calitate și analizele de laborator a fiecărei partidă de marfă livrată.

În context, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a evidențiat că, „Crăiasa” SRL nu a prezentat nicio confirmare a transmiterii către „Plugarul” SRL, concomitent cu marfa pretinsă ca livrată, a certificatelor de calitate a acestor mărfuri, după cum nu au fost transmise nici analizele de laborator și alte acte obligatorii.

De asemenea, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a reiterat că, „Crăiasa” SRL, în baza pct. 5.1.1 și 5.2.1 din contractul de vânzare-cumpărare nr. 05/126 din 18 iunie 2008, s-a obligat să livreze marfa doar după achitarea în avans a acesteia și a serviciilor de transport, ceea ce înseamnă că, „Crăiasa” SRL deja și-a obținut remunerația cuvenită.

În continuare, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a punctat că facturile fiscale seria SW nr. 1421634 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1421633 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1545048 din 14 august 2008, seria SW nr. 1545061 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545056 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545058 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545119 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545120 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, seria SW nr. 1777847 din 01 noiembrie 2008 și seria SW nr. 1777851 din 12 noiembrie 2008 sunt fictive, deoarece reflectă livrarea unei cantități exagerate de beton și pietriș într-un termen foarte restrâns.

În particular, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a arătat că în baza facturilor fiscale seria SW nr. 1421634 din 30 iulie 2008 și seria SW nr. 1421633 din 30 iulie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL o cantitate de 950 de tone de pietriș, însă în aceste facturi fiscale nu se specifică cine este transportatorul, și nici cu ce mijloc de transport a avut loc livrarea mărfii.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a notat că o asemenea cantitate de pietriș putea fi transportată cu cel puțin 48 de autocamioane, având în vedere că, capacitatea maximă admisibilă pentru transportare este de 20 de tone într-o unitate de transport, ceea ce înseamnă că transportarea unei astfel de cantități de pietriș într-o singură zi este imposibilă, după cum este imposibilă și utilizarea acesteia,

având în vedere rigorile procesului tehnologic de construcție.

Mai mult, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a invocat că, „Crăiasa” SRL a mai pretins că la data de 14 august 2008, conform facturii fiscale seria SW nr. 1545048 din 14 august 2008, a mai livrat o cantitate de încă 235 de tone, ceea ce ar reprezenta cel puțin 12 de autocamioane de câte 20 de tone fiecare, specificându-se că anume „Crăiasa” SRL a fost transportator, însă fără a se indica cu ce mijloc de transport a fost transportată această cantitate de pietriș într-o singură zi.

La fel, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a declarat că, „Crăiasa” SRL a pretins că la data de 18 august 2008, conform facturii fiscale seria SW nr. 1545056 din 18 august 2008, a livrat o cantitate de încă 326 de tone, ceea ce ar reprezenta cel puțin 22 de autocamioane de câte 20 de tone fiecare, specificându-se că anume „Crăiasa” SRL a fost transportator, însă din nou fără a se indica cu ce mijloc de transport a fost transportată această cantitate de pietriș într-o singură zi.

Aici, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a mai relevat că o asemenea cantitate de pietriș este exagerată pentru obiectul ce se află în construcție pe XXXXX, iar conform facturii fiscale seria SW nr. 1545058 din 18 august 2008, concomitent cu livrarea a 436 de tone de pietriș, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 94 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 14 unități de transport specializate, unde capacitatea maximă este de 7 m³ de beton, în calitate de transportator fiind indicată „Crăiasa” SRL.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a subliniat că potrivit facturilor fiscale seria SW nr. 1545119 și 1545120 din 13 septembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 908 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 130 de unități de transport specializate, unde capacitatea maximă este de 7 m³ de beton, în calitate de transportator fiind iarăși indicată „Crăiasa” SRL.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a notat că în baza facturilor fiscale nominalizate, „Crăiasa” SRL pretinde că a efectuat 112 rute de transportare a betonului într-o singură zi.

La fel, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a declarat că în baza facturii fiscale seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 202 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 29 de unități de transport specializate, în calitate de transportator fiind indicată „Crăiasa” SRL, însă din nou fără specificarea datelor în foile de parcurs.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a menționat că bazându-se pe aceeași factură fiscală, „Crăiasa” SRL a invocat și prestarea serviciilor de transport fără identificarea cantității.

Totodată, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a accentuat că după cum rezultă din informația prezentată de Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău, „Crăiasa” SRL nu a declarat la organul fiscal facturile fiscale seria SW nr. 1545119 și 1545120 din 13 septembrie 2008, cât și factura fiscală seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, fapt ce confirmă ipoteza că aceste facturi fiscale sunt fictive și au fost eliberate în scopul comiterii de către „Plugarul” SRL a evaziunii fiscale și a spălării banilor investiți în construcție.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a susținut că în baza facturii fiscale seria SW nr. 1777847 din 01 noiembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 65 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 10 de unități de transport specializate, în calitate de transportator fiind indicată o întreprindere terță, iarăși fără specificarea datelor în foile de parcurs, precum și fără specificarea codului fiscal al transportatorului.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a indicat că potrivit facturii fiscale seria SW nr. 1777851 din 12 noiembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 84 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 12 de unități de transport specializate, însă în calitate de transportator nu a fost indicată nicio întreprindere.

„Plugarul” SRL în proces de insolvență a precizat că după cum rezultă din informația prezentată de ÎS „CRIS „Registru” la situația din 09 ianuarie 2017, după „Crăiasa” SRL nu sunt și nu au fost niciodată înregistrate mijloace de transport, ceea ce confirmă ipoteza că aceste facturi fiscale sunt fictive și au fost eliberate în scopul comiterii de către „Plugarul” SRL a evaziunii fiscale și a spălării banilor investiți în construcție prin formarea unor datorii artificiale, care depășesc substanțial necesitățile tehnologice pentru executarea fundației blocului locativ de pe XXXXX.

Astfel, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a considerat că și actele de verificare încheiate între „Crăiasa” SRL și „Plugarul” SRL la 30 noiembrie 2010, 30 septembrie 2011 și 24 ianuarie 2012, precum și scrisoarea de garanție din 20 septembrie 2010, ca acte subsecvente facturilor fiscale lovite de nulitate absolută, sunt de asemenea lovite de nulitate absolută.

Totodată, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a afirmat că la data de 12 noiembrie 2008, a început curgerea termenului de prescripție, care a fost omis de către „Crăiasa” SRL la depunerea acțiunii.

Prin hotărârea din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Ion Uncu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență. A fost admisă parțial cererea reconvențională înaintată de „Plugarul” SRL în proces de insolvență împotriva lui Ion Uncu cu privire la declararea nulității actelor. S-a anulat acordul din 01 iulie 2012, încheiat între „Plugarul” SRL și Ion Uncu. A fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de Tatiana Popescu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la rezilierea contractelor și încasarea datoriei. S-a reziliat contractul de investiții nr. 45 din 01 ianuarie 2008 privind construcția spațiului locativ și contractul de investiții nr. 46 din 14 iulie 2008 privind construcția spațiului locativ, încheiate între „Plugarul” SRL și Tatiana Popescu. S-a încasat în beneficiul Tatiane Popescu, din contul „Plugarul” SRL în proces de insolvență, suma de 1 230 433 lei. S-a încasat în beneficiul Tatiane Popescu, din contul „Plugarul” SRL în proces de insolvență, taxa de stat în sumă de 150 lei, cu amânarea încasării pe un termen de până la 6 luni din data adoptării hotărârii. În rest, a fost respinsă ca neîntemeiată pretenția privind încasarea cheltuielilor de asistență juridică. A fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de

„Crăiasa” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei. S-a încasat în beneficiul „Crăiasa” SRL, din contul „Plugarul” SRL în proces de insolvență, datoria în sumă de 306 790 lei. În rest, au fost respinse ca neîntemeiate pretențiile privind încasarea penalității și a cheltuielilor de asistență juridică. S-a încasat în beneficiul „Crăiasa” SRL, din contul „Plugarul” SRL în proces de insolvență, taxa de stat în sumă de 270 lei, cu amânarea încasării pe un termen de până la 6 luni din data adoptării hotărârii. A fost admisă parțial cererea de chemare în judecată înaintată de „MN Speranța” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei. S-a încasat în beneficiul „MN Speranța” SRL, din contul „Plugarul” SRL în proces de insolvență, datoria în sumă de 1 135 855, 99 lei. S-a încasat în beneficiul „MN Speranța” SRL, din contul „Plugarul” SRL în proces de insolvență, taxa de stat în sumă de 270 lei, cu amânarea încasării pe un termen de până la 6 luni din data adoptării hotărârii. A fost respinsă ca neîntemeiată pretenția privind încasarea penalității. Au fost respinse ca neîntemeiate cererile reconvenționale înaintate de „Plugarul” SRL în proces de insolvență împotriva Tatiane Popescu, „Crăiasa” SRL și „MN Speranța” SRL cu privire la declararea nulității actelor. S-a încasat în beneficiul statului, din contul „Plugarul” SRL în proces de insolvență, taxa de stat în sumă de 49 310 lei, cu amânarea încasării pe un termen de până la 6 luni din data adoptării hotărârii (f.d. 156-167, vol. III).

La 13 iunie 2017, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a declarat apel împotriva hotărârii din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 178, vol. III).

La 22 iunie 2017, Ion Uncu, reprezentat de avocatul Tudor Barbă, a declarat apel împotriva hotărârii din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 171, vol. III).

Prin încheierea din 31 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, devenită irevocabilă, a fost restituită cererea de apel depusă de Ion Uncu, reprezentat de avocatul Tudor Barbă, împotriva hotărârii din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 249-253, vol. III; f.d. 61-67, vol. IV).

Prin decizia din 07 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de apel depusă de „Plugarul” SRL în proces de insolvență. A fost casată hotărârea din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani, în partea cerințelor formulate de Tatiana Popescu, „Crăiasa” SRL și „MN Speranța” SRL cu privire la declararea nulității actelor și în partea respingerii cererii reconvenționale, cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Popescu, „Crăiasa” SRL și „MN Speranța” SRL cu privire la încasarea datoriei și a penalităților, precum și a fost admisă cererea reconvențională depusă de „Plugarul” SRL în proces de insolvență împotriva Tatiane Popescu, „Crăiasa” SRL și „MN Speranța” SRL cu privire la declararea nulității actelor. S-a declarat nulitatea facturilor fiscale seria SW nr. 1421634 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1421633 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1545048 din 14 august 2008, seria SW nr. 1545061 din 18 august 2008, seria

SW nr. 1545056 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545058 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545119 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545120 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, seria SW nr. 1777847 din 01 noiembrie 2008 și seria SW nr. 1777851 din 12 noiembrie 2008, eliberate de „Crăiasa” SRL către „Plugarul” SRL. S-a declarat nulitatea actelor de verificare încheiate de „Crăiasa” SRL cu „Plugarul” SRL la 30 noiembrie 2010, 30 septembrie 2011 și 24 ianuarie 2012, cât și a scrisorii de garanție din 20 septembrie 2010. S-a declarat nulitatea contractelor de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008 privind construcția spațiului locativ, încheiate între „Plugarul” SRL și Tatiana Popescu. S-a declarat nulitatea chitanțelor nr. 45/24-07 din 24 iunie 2008, nr. 45/01-07 din 01 iulie 2008, nr. 45/03-04 din 23 aprilie 2008, nr. 46/16-7 din 16 iunie 2008, nr. 46/18-09 din 18 septembrie 2008, nr. 46/20-11 din 20 noiembrie 2008 și nr. 46/23-04 din 23 aprilie 2008, eliberate din numele „Plugarul” SRL către Tatiana Popescu. S-a declarat nulitatea facturilor fiscale seria SU nr. 3779261 din 01 decembrie 2010 și seria SU nr. 3779262 din 03 decembrie 2010 în sumă de 376 158 lei. S-au declarat nule actele lucrărilor executate pentru luna decembrie 2010, acordul de recunoaștere a datoriei din 03 septembrie 2009, actul de verificare din 24 august 2009 și actul de verificare din 31 decembrie 2011. S-a încasat în beneficiul statului, din contul „Crăiasa” SRL, suma de 9 759 lei. S-a încasat în beneficiul statului, din contul Tatiane Popescu, suma de 24 850 lei. S-a încasat în beneficiul statului, din contul „MN Speranța” SRL, suma de 49 730 lei. În rest, a fost menținută hotărârea din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 3-37, vol. IV).

La 05 septembrie 2018, „MN Speranța” SRL a declarat recurs împotriva deciziei din 07 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 70-73).

La 01 octombrie 2018, Tatiana Popescu a declarat recurs împotriva deciziei din 07 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 82-85).

La 05 octombrie 2018, „Crăiasa” SRL a declarat recurs împotriva deciziei din 07 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 102-104).

Prin decizia din 13 martie 2019 a Curții Supreme de Justiție, au fost admise recursurile declarate de „MN Speranța” SRL, de Tatiana Popescu și de „Crăiasa” SRL, a fost casată integral decizia din 07 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a fost trimisă cauza spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată (f.d. 231-255, vol. IV).

La 29 martie 2019, Ion Uncu a declarat apel împotriva hotărârii din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani. Totodată, a solicitat repunerea în termenul de declarare a apelului (f.d. 20-21, vol. V).

Prin încheierea din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, devenită irevocabilă, a fost respinsă cererea depusă de apelantul Ion Uncu cu privire la repunerea în termenul legal a apelului declarat împotriva hotărârii din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani. A fost restituită, ca fiind depusă în afara termenului legal, cererea de apel depusă de Ion Uncu împotriva hotărârii din 23 mai 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 46-55; 103-110, vol.

V).

Prin decizia din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență și menținută fără modificări hotărârea din 23 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani (f.d. 58-92, vol. V).

În motivarea soluțiilor emise, cu referire la cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Popescu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență și la cererea reconvențională depusă de „Plugarul” SRL în proces de insolvență împotriva Tatiane Popescu, instanțele ierarhic inferioare au reținut că Tatiana Popescu, în calitate de investitor, a încheiat cu „Plugarul” SRL, în calitate de beneficiar, contractele de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008 privind construcția apartamentelor nr. XXXXX din blocul locativ situat pe XXXXX, mun. Chișinău.

Instanțele ierarhic inferioare au constatat că în baza contractului de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008, Tatiana Popescu a achitat în beneficiul „Plugarul” SRL următoarele sume bănești: la 24 iunie 2008 suma de 107 597 lei (dispoziția de încasare nr. 45/24-07 din 24 iunie 2008), la 01 iulie 2008 suma de 469 490 lei (dispoziția de încasare nr. 45/01-07 din 01 iulie 2008) și la 23 aprilie 2009 suma de 59 030 lei (dispoziția de încasare nr. 45/24-04 din 23 aprilie 2008).

La fel, instanțele ierarhic inferioare au stabilit că Tatiana Popescu, în baza contractului de investiții nr. 46 din 14 iulie 2008, a achitat în beneficiul „Plugarul” SRL următoarele sume bănești: la 16 iulie 2008 suma de 235 746 lei (dispoziția de încasare nr. 46/16-7 din 16 iunie 2008), la 18 septembrie 2008 suma de 84 000 lei (dispoziția de încasare nr. 46/18-09 din 18 septembrie 2008), la 20 noiembrie 2008 suma de 156 950 lei (dispoziția de încasare nr. 46/20-11 din 20 noiembrie 2008) și la 23 aprilie 2008 suma de 117 620 lei (dispoziția de încasare nr. 46/23-04 din 23 aprilie 2008).

Astfel, instanțele ierarhic inferioare au decelat că în total, Tatiana Popescu a achitat în beneficiul „Plugarul” SRL suma de 1 230 433 lei, fapt confirmat prin copiile chitanțelor nominalizate, anexate la materialele cauzei, ale căror originale sunt anexate în calitate de probe la materialele cauzei penale de învinuire a lui Anatol Plugaru și Ion Plugaru și care corespund cerințelor stabilite de art. 19 din Legea contabilității nr. 113 din 27 aprilie 2007, pe acestea fiind aplicată ștampila „Plugarul” SRL.

Instanțele ierarhic inferioare au relevat că potrivit pct. 2.1 lit. g) din contractele de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, „Plugarul” SRL s-a obligat să organizeze împreună cu Tatiana Popescu primirea-darea în exploatare de către Comisia de Stat de recepție finală a blocului de locuințe, unde este amplasat obiectul imobiliar, nu mai târziu de trimestrul IV al anului 2009, însă nu a îndeplinit condițiile contractelor respective, și anume nu a construit apartamentele nr. XXXXX din blocul locativ de pe XXXXX, mun. Chișinău, cauzându-i astfel Tatiane Popescu un prejudiciu material în sumă de 1 230 433 lei.

Instanțele ierarhic inferioare au precizat că, contractele de investiții nr. 45 din

01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008 sunt cu executare succesivă, ceea ce înseamnă că Tatiana Popescu nu a avut posibilitatea obiectivă să cunoască într-un termen exact despre neexecutarea esențială de către „Plugarul” SRL a obligațiilor asumate, astfel încât, ca urmare a constatării insolabilității „Plugarul” SRL la data de 08 aprilie 2013, Tatiana Popescu s-a adresat în instanța de judecată cu cerința privind încasarea sumei de 1 230 433 lei, adică în termenul prevăzut la art. 267 alin. (1) din Codul civil în redacția în vigoare la data relevantă speței.

Cu referire la cererea de chemare în judecată depusă de „Crăiasa” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate și la cererea reconvențională depusă de „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate împotriva „Crăiasa” SRL, instanțele ierarhic inferioare au reținut că în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. 05/126 din 18 iunie 2008, „Crăiasa” SRL s-a obligat să livreze către „Plugarul” SRL materiale de construcții.

Instanțele ierarhic inferioare au notat că facturile fiscale seria SW nr. 1421634 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1421633 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1545048 din 14 august 2008, seria SW nr. 1545061 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545056 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545058 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545119 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545120 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, seria SW nr. 1777847 din 01 noiembrie 2008 și seria SW nr. 1777851 din 12 noiembrie 2008, anexate la materialele cauzei în original, confirmă că, „Crăiasa” SRL a livrat către „Plugarul” SRL materiale de construcții în sumă totală de 2 189 790, 05 lei.

Instanțele ierarhic inferioare au concluzionat că facturile fiscale nominalizate au fost eliberate în condițiile legii, fiind semnate și ștampilate de reprezentanții ambelor părți contractante, precum și aprobate prin actele de verificare din 30 noiembrie 2010, 30 septembrie 2011 și 24 ianuarie 2012, cât și prin scrisoarea de garanție din 20 septembrie 2010.

Instanțele ierarhic inferioare au mai indicat că sunt pur declarative și neprobate argumentele „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate precum că, „Crăiasa” SRL nu ar fi putut în mod obiectiv în termen atât de reduși să livreze o astfel de cantitate de materiale de construcții.

De asemenea, instanțele ierarhic inferioare au conchis, în temeiul art. 277 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Codul civil în redacția în vigoare la data relevantă speței, că prin recunoașterea de către „Plugarul” SRL a datoriei în sumă de 306 790 lei, prin actele de verificare din 30 noiembrie 2010, 30 septembrie 2011 și 24 ianuarie 2012, semnate de ambele părți contractante, cursul prescripției extinctive a fost întrerupt, cererea de chemare în judecată a „Crăiasa” SRL fiind depusă în termen.

Cu referire la cererea de chemare în judecată depusă de „MN Speranța” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate și la cererea reconvențională depusă de „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate împotriva „MN Speranța” SRL, instanțele ierarhic inferioare au reținut că potrivit contractului de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, „MN Speranța” SRL s-a obligat să construiască și să-i transmită „Plugarul” SRL, în calitate de beneficiar, obiectul ce constituie „Ciclul

zero” al blocului locativ de pe XXXXX, în conformitate cu documentația de proiect și de deviz aprobată.

Instanțele ierarhic inferioare au constatat că datoria de bază a „Plugarul” SRL în proces de insolvență față de „MN Speranța” SRL în sumă de 1 135 855 lei este confirmată în mod obiectiv prin facturile fiscale, actele lucrărilor executate semnate de ambele părți contractante și actul de recunoaștere a datoriei din data de 31 decembrie 2011, anexate la materialele cauzei.

Instanțele ierarhic inferioare au indicat că autorizația de construire nr. 359 din 08 aprilie 2008, i-a fost eliberată „Plugarul” SRL de către Primăria mun. Chișinău în scopul permisiunii de a executa „Ciclul zero” al blocului locativ de pe XXXXX, iar expirarea acesteia la data de 08 aprilie 2009 nu este opozabilă față de „MN Speranța” SRL, cu care „Plugarul” SRL se afla doar în relații contractuale.

Instanțele ierarhic inferioare au mai reținut că interdicțiile dispuse prin încheierea din 22 martie 2010 a Curții de Apel Economice, sub formă de instituire a administrării provizorii în cadrul „Plugarul” SRL, au fost anulate prin încheierea din 24 mai 2010, ceea ce înseamnă că sunt declarative argumentele „Plugarul” SRL în proces de insolvență precum că administratorul Ion Plugaru era în drept să semneze facturile fiscale seria SU nr. nr. 3779261 din 01 decembrie 2010 și seria SU nr. 3779262 din 03 decembrie 2010.

La 06 iunie 2019, „Plugarul” SRL în proces de insolvență a declarat recurs împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și a hotărârii din 23 mai 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, în partea admiterii cerințelor reclamantilor-intimați și respingerii cerințelor „Plugarul” SRL în proces de insolvență din cererile reconvenționale, precum și pronunțarea unei noi hotărâri, de încetare a procesului în partea cererilor de chemare în judecată depuse de „MN Speranța” SRL, de Tatiana Popescu, de „Crăiasa” SRL și de Ion Uncu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență, ori de respingere a cerințelor înaintate de MN Speranța” SRL, de Tatiana Popescu, de „Crăiasa” SRL și de Ion Uncu, precum și de admitere integrală a cererilor reconvenționale depuse de „Plugarul” SRL în proces de insolvență (f.d. 113-122, vol. II).

În motivarea recursului, recurenta „Plugarul” SRL în proces de insolvență a susținut că potrivit practicii constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, instanța de judecată are obligația de a da un răspuns cert referitor la relevanța unui sau altui înscris, or, instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unora și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele, iar în cazul în care instanța de judecată se abține de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera o încălcare a art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

Recurenta a invocat că instanțele ierarhic inferioare nu s-au expus asupra circumstanțelor concrete ale cauzei și probelor administrate în cadrul judecării cauzei, pe care și-au întemeiat concluziile privitoare la aceste circumstanțe.

În particular, reiterând circumstanțele de fapt și temeiurile de drept invocate pe parcursul examinării cauzei, recurenta a indicat că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că potrivit pct.1.1 din contractul de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, „MN Speranța” SRL s-a obligat să construiască și să-i transmită „Plugarul” SRL, în calitate de beneficiar, obiectul ce constituie „Ciclul zero” al blocului locativ de pe XXXXX, în conformitate cu documentația de proiect și de deviz aprobată, însă în contradicție cu pct.1.1 din contractul de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, „MN Speranța” SRL nu a prezentat niciun act permisiv în temeiul căruia a executat lucrările de construcție ce reprezintă „Ciclul zero” al blocului locativ de pe XXXXX.

Recurenta a declarat că instanțele ierarhic inferioare nu au ținut cont de faptul că valabilitatea autorizației de construire nr. 359 din 08 aprilie 2008, eliberată de Primăria mun. Chișinău în scopul permisiunii de a executa „Ciclul zero” al blocului locativ de pe XXXXX, a expirat la data de 08 aprilie 2009, din care dată, „MN Speranța” SRL și subantreprenorii săi nu mai erau în drept să îndeplinească respectivele lucrări de construcție, astfel încât facturarea anumitor lucrări de construcție la obiectul nominalizat după data expirării autorizației de construire este ilegală, fiind contrară atât condițiilor contractuale stipulate la 1.1 din contractul de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, precum și prevederilor art. 6 alin. (3) din Legea nr. 835 din 17 mai 1996 privind principiile urbanismului și amenajării teritoriului.

De asemenea, recurenta a afirmat că instanțele ierarhic inferioare au ignorat faptul că facturile fiscale seria SU nr. nr. 3779261 din 01 decembrie 2010 și seria SU nr. 3779262 din 03 decembrie 2010, au fost semnate din partea „Plugarul” SRL de către persoane neîmputernicite, cât și contrar interdicțiilor dispuse prin încheierea din 22 martie 2010 a Curții de Apel Chișinău, or potrivit informației prezentate de Camera Înregistrării de Stat, la data de 09 aprilie 2010, au fost efectuate modificări în Registrul persoanelor juridice, cu înscrierea în Registru a datelor administratorului provizoriu Vladimir Balan, în temeiul încheierii din 22 martie 2010 a Curții de Apel Chișinău.

Astfel, recurenta a notat că radierea din Registrul persoanelor juridice a datelor administratorului provizoriu a avut loc doar la data de 15 aprilie 2011, iar conform prevederilor Legii nr. 220 din 19 octombrie 2007 privind înregistrarea de stat a persoanelor juridice și a întreprinzătorilor individuali, efectul juridic al modificărilor în privința datelor înscrise în Registrul persoanelor juridice apare din momentul efectuării modificărilor corespunzătoare în acest Registru, astfel încât la 01 decembrie 2010 și, respectiv, la 03 decembrie 2010, „MN Speranța” SRL nu putea să factureze lucrări de construcții sau să transmită aceste lucrări către „Plugarul” SRL fără acordul administratorului provizoriu Vladimir Balan.

Recurenta a mai evidențiat că nu există niciun deviz de cheltuieli care ar confirma valoarea serviciilor de construcții contractate de „Plugarul” SRL, după cum nu există nicio concretizare a etapelor de executare a lucrărilor de construcții, graficul de executare a lucrărilor, acte de recepție a lucrărilor, precum și etapa la

care se află deja construcția menționată la momentul încheierii contractului de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008 și transmiterii obiectului pentru finisare, iar „MN Speranța” SRL nu a prezentat nici procesele-verbale privind constatarea lucrărilor ascunse executate de antreprenorul „MN Speranța” SRL, ceea ce constituie un act obligatoriu la fiecare etapă de executare a lucrărilor, or aceste verificări urmează a fi efectuate în prezența proiectantului și inginerilor responsabili de calitatea construcției îndeplinite.

Astfel, recurenta consideră că au fost încălcate prevederile pct. 1 din Regulamentul de recepție a construcțiilor și instalațiilor aferente, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 285 din 23 mai 1996.

Recurenta a punctat că pornind de la obiectul contractului de antrepriză nr. 02/07 din 30 iulie 2008, executarea „Ciclului zero” a construcției de pe XXXXX urma a fi îndeplinită într-un interval de cel mult 2-3 luni, dar nu pe o perioadă de mai mult de 2 ani, deoarece începutul lucrărilor de construcție urma a fi inițiat la 30 iulie 2008, pe când ultimile facturi întocmite de „MN Speranța” SRL sunt datate cu 01 și 03 decembrie 2010.

Astfel, recurenta a reliefat că este evident că „MN Speranța” SRL nu și-a executat corespunzător obligațiile contractuale și nu poate pretinde la achitarea unor lucrări nerecepționate de către „Plugarul” SRL, executate fără confirmarea calității lor și după expirarea autorizației de construire.

Concomitent, recurenta a indicat că instanțele ierarhic inferioare eronat au reținut cu titlu de probă recipisa din 20 aprilie 2011, din care ar rezulta că directorul „Plugarul” a fi primit de la „MN Speranța” SRL Cartea tehnică completată, cu lucrările îndeplinite, or în privința acestei probe false a fost sesizat organul de urmărire penală, iar lipsa Cărții tehnice a fost investigată de către Procuratura mun. Chișinău în cadrul dosarului penal intentat în privința lui Anatol Plugaru și Ion Plugaru pentru delapidarea mijloacelor bănești destinate construcției blocului de pe XXXXX, cu atât mai mult că pe această recipisă nu este aplicată nicio ștampilă.

Recurenta a susținut că instanțele ierarhic inferioare au ignorat faptul că în baza cererii lichidatorului „Plugarul” SRL în proces de insolvență, s-a solicitat stabilirea costului lucrărilor de construcție, inclusiv a materialelor pentru executarea „Ciclului zero” al blocului locativ de pe XXXXX, conform proiectului de execuție și prețurilor valabile pentru perioada anului 2008, precum și stabilirea costului lucrărilor de construcție ce depășesc „Ciclul zero”, executate *de facto*.

Astfel, recurenta a invocat că potrivit raportului de constatare tehnico-economic din 19 ianuarie 2017, executat de către „Marisan Procon” SRL, prin intermediul specialistului atestat Iurie Vatamanu, s-a constatat că valoarea totală a lucrărilor de construcție a „Ciclului zero” al blocului locativ de pe XXXXX, inclusiv a materialelor utilizate, conform normativelor în construcție și proiectului de execuție, constituie suma de 6 326 749, 52 lei, iar costul lucrărilor executate, inclusiv a materialelor ce depășesc „Ciclul zero”, constituie suma de 724 026, 46 lei.

Astfel, recurenta a indicat că „MN Speranța” SRL pretinde încasarea unei sume exagerate comparativ cu costul real al lucrărilor ce au fost executate pentru

construcția blocului locativ de pe XXXXX.

În continuare, recurenta a menționat că potrivit pct. 5.1.1 și 5.2.1 din contractul de vânzare-cumpărare nr. 05/126 din 18 iunie 2008, „Crăiasa” SRL s-a obligat să livreze marfa doar după achitarea în avans a acesteia și a serviciilor de transport, iar conform pct. 7.1 și 7.2 din același contract, „Crăiasa” SRL s-a obligat să elibereze concomitent cu marfa livrată și certificatele de calitate și analizele de laborator a fiecărei partidă de marfă livrată, însă „Crăiasa” SRL nu a prezentat nicio confirmare a transmiterii către „Plugarul” SRL, concomitent cu marfa pretinsă ca livrată, a certificatelor de calitate a acestor mărfuri, după cum nu au fost transmise nici analizele de laborator și alte acte obligatorii.

Recurenta a notat că facturile fiscale seria SW nr. 1421634 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1421633 din 30 iulie 2008, seria SW nr. 1545048 din 14 august 2008, seria SW nr. 1545061 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545056 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545058 din 18 august 2008, seria SW nr. 1545119 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545120 din 13 septembrie 2008, seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, seria SW nr. 1777847 din 01 noiembrie 2008 și seria SW nr. 1777851 din 12 noiembrie 2008 sunt fictive, deoarece reflectă livrarea unei cantități exagerate de beton și pietriș într-un termen foarte restrâns.

În particular, recurenta a arătat că în baza facturilor fiscale seria SW nr. 1421634 din 30 iulie 2008 și seria SW nr. 1421633 din 30 iulie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL o cantitate de 950 de tone de pietriș, însă în aceste facturi fiscale nu se specifică cine este transportatorul, și nici cu ce mijloc de transport a avut loc livrarea mărfii.

Recurenta a notat că o asemenea cantitate de pietriș putea fi transportată cu cel puțin 48 de autocamioane, având în vedere că, capacitatea maximă admisibilă pentru transportare este de 20 de tone într-o unitate de transport, ceea ce înseamnă că transportarea unei astfel de cantități de pietriș într-o singură zi este imposibilă, după cum este imposibilă și utilizarea acesteia, având în vedere rigorile procesului tehnologic de construcție.

Mai mult, recurenta a invocat că, „Crăiasa” SRL a mai pretins că la data de 14 august 2008, conform facturii fiscale seria SW nr. 1545048 din 14 august 2008, a mai livrat o cantitate de încă 235 de tone, ceea ce ar reprezenta cel puțin 12 de autocamioane de câte 20 de tone fiecare, specificându-se că anume „Crăiasa” SRL a fost transportator, însă fără a se indica cu ce mijloc de transport a fost transportată această cantitate de pietriș într-o singură zi.

La fel, recurenta a declarat că, „Crăiasa” SRL a pretins că la data de 18 august 2008, conform facturii fiscale seria SW nr. 1545056 din 18 august 2008, a livrat o cantitate de încă 326 de tone, ceea ce ar reprezenta cel puțin 22 de autocamioane de câte 20 de tone fiecare, specificându-se că anume „Crăiasa” SRL a fost transportator, însă din nou fără a se indica cu ce mijloc de transport a fost transportată această cantitate de pietriș într-o singură zi.

Aici, recurenta a mai relevat că o asemenea cantitate de pietriș este exagerată pentru obiectul ce se află în construcție pe XXXXX, iar conform facturii fiscale seria

SW nr. 1545058 din 18 august 2008, concomitent cu livrarea a 436 de tone de pietriș, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 94 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 14 unități de transport specializate, unde capacitatea maximă este de 7 m³ de beton, în calitate de transportator fiind indicată „Crăiasa” SRL.

Recurenta a subliniat că potrivit facturilor fiscale seria SW nr. 1545119 și 1545120 din 13 septembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 908 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 130 de unități de transport specializate, unde capacitatea maximă este de 7 m³ de beton, în calitate de transportator fiind iarăși indicată „Crăiasa” SRL.

Recurenta a notat că în baza facturilor fiscale nominalizate, „Crăiasa” SRL pretinde că a efectuat 112 rute de transportare a betonului într-o singură zi.

La fel, recurenta a declarat că în baza facturii fiscale seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 202 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 29 de unități de transport specializate, în calitate de transportator fiind indicată „Crăiasa” SRL, însă din nou fără specificarea datelor în foile de parcurs.

Recurenta a menționat că bazându-se pe aceeași factură fiscală, „Crăiasa” SRL a invocat și prestarea serviciilor de transport fără identificarea cantității.

Totodată, recurenta a accentuat că după cum rezultă din informația prezentată de Inspectoratul Fiscal de Stat mun. Chișinău, „Crăiasa” SRL nu a declarat la organul fiscal facturile fiscale seria SW nr. 1545119 și 1545120 din 13 septembrie 2008, cât și factura fiscală seria SW nr. 1545124 din 24 septembrie 2008, fapt ce confirmă ipoteza că aceste facturi fiscale sunt fictive și au fost eliberate în scopul comiterii de către „Plugarul” SRL a evaziunii fiscale și a spălării banilor investiți în construcție.

Recurenta a susținut că în baza facturii fiscale seria SW nr. 1777847 din 01 noiembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 65 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 10 de unități de transport specializate, în calitate de transportator fiind indicată o întreprindere terță, iarăși fără specificarea datelor în foile de parcurs, precum și fără specificarea codului fiscal al transportatorului.

Recurenta a indicat că potrivit facturii fiscale seria SW nr. 1777851 din 12 noiembrie 2008, „Crăiasa” SRL pretinde că a livrat către „Plugarul” SRL 84 m³ de beton, ceea ce reprezintă cel puțin 12 de unități de transport specializate, însă în calitate de transportator nu a fost indicată nicio întreprindere.

Recurenta a precizat că după cum rezultă din informația prezentată de ÎS „CRIS „Registru” la situația din 09 ianuarie 2017, după „Crăiasa” SRL nu sunt și nu au fost niciodată înregistrate mijloace de transport, ceea ce confirmă ipoteza că aceste facturi fiscale sunt fictive și au fost eliberate în scopul comiterii de către „Plugarul” SRL a evaziunii fiscale și a spălării banilor investiți în construcție prin formarea unor datorii artificiale, care depășesc substanțial necesitățile tehnologice pentru executarea fundației blocului locativ de pe XXXXX.

Astfel, recurenta consideră că și actele de verificare încheiate între „Crăiasa”

SRL și „Plugarul” SRL la 30 noiembrie 2010, 30 septembrie 2011 și 24 ianuarie 2012, precum și scrisoarea de garanție din 20 septembrie 2010, ca acte subsecvente facturilor fiscale lovite de nulitate absolută, sunt de asemenea lovite de nulitate absolută, circumstanță careia instanțele ierarhic inferioare nu i-au dat aprecierea corespunzătoare.

În continuare, recurenta a evidențiat că, contractele de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, cât și chitanțele nr. 45/24-07 din 24 iunie 2008, nr. 45/01-07 din 01 iulie 2008, nr. 45/24-04 din 23 aprilie 2008, nr. 46/16-7 din 16 iunie 2008, nr. 46/18-09 din 18 septembrie 2008, nr. 46/20-11 din 20 noiembrie 2008 și nr. 46/23-04 din 23 aprilie 2008 sunt fictive și contrare legii, fiind respectiv lovite de nulitate absolută.

Recurenta a invocat că validitatea contractelor de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, cât și achitarea mijloacelor bănești în baza acestora nu se confirmă nici prin rulajul bancar, nici prin actul de revizie economico-financiară, întocmit de Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției la data de 23 septembrie 2011, circumstanță omisă de către instanțele ierarhic inferioare.

Recurenta a indicat că prin actul de revizie întocmit de Centrul pentru Combaterea Crimelor Economice și Corupției, au fost constatate investițiile și respectiv investitorii în construcția din str. Ciuflea, însă printre aceștia nu figurează și Tatiana Popescu, iar conform datelor și constatărilor din dosarul penal intentat față de Anatol Plugaru, fondatorul „Plugarul” SRL, și față de Ion Plugaru, directorul „Plugarul” SRL, privind însușirea prin înșelăciune și abuz de încredere a mijloacelor investite în construcția blocului locativ de pe str. Ciuflea nr 1, Tatiana Popescu de asemenea nu figurează în calitate de investitor.

Recurenta a declarat că Tatiana Popescu nu figurează în calitate de investitor cu suma de 1 230 433 lei în construcția de pe XXXXX nici în lista investitorilor prezentată în cadrul dosarului penal de către contabilul-șef al „Plugarul” SRL, Livia Bria, cu atât mai mult că Tatiana Popescu în general nu a demonstrat că a dispus de asemenea mijloace bănești.

De altfel, recurenta a menționat că din materialele cauzei, rezultă cu certitudine că Tatiana Popescu nu a obținut venituri considerabile în perioada de referință.

Recurenta a afirmat că, confirmarea fictivității contractelor de investiții nr. 45 din 01 iulie 2008 și nr. 46 din 14 iulie 2008, precum și a chitanțelor anexate în copie la dosar, se dovedește și prin faptul că soțul Tatiane Popescu este vărul lui Anatol Plugaru.

La fel, recurenta a notat că după cum rezultă din chitanța nr. 45/24-07, aceasta i-a fost eliberată Tatiane Popescu la data de 24 iunie 2008, adică până la încheierea contractului de investiții din 01 iulie 2008, în lipsa vreunui temei legal, iar toate chitanțele la care Tatiana Popescu face trimitere ca dovadă a achitării plăților nu constituie documente justificative în sens contabil, or acestea nu constituie temei de introducere în contabilitate a operațiunilor economice și nu acordă deținătorului

niciun drept, fiind în esență nule.

Suplimentar, recurenta a subliniat și faptul că cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Popescu este și tardivă, fiind depusă cu omiterea termenului de prescripție, or rezultând din condițiile contractuale, termenul-limită pentru transmiterea apartamentului prin act de primire-predare pentru efectuarea reparațiilor la cheie a fost stabilit pentru data de 31 octombrie 2009, iar termenul-limită de dare în exploatare și de transmitere a dreptului de proprietate fiind până la data de 31 decembrie 2009.

Recurenta a specificat că pentru investitor, dreptul la acțiune privind rezilierea contractului de investiții a apărut cu mult înainte de sfârșitul trimestrului IV al anului 2009, or începând cu luna aprilie 2009, „Plugarul” SRL nu a mai dispus de autorizație de construire a blocului locativ, iar începând cu luna ianuarie 2009, nu a executat anumite lucrări de construcție a imobilului de pe XXXXX, circumstanțe ce evident indicau la imposibilitatea executării de către „Plugarul” SRL a contractelor de investiții.

Recurenta a evidențiat că în speță, Tatiana Popescu a cunoscut și era obligată să cunoască despre neexecutarea de către „Plugarul” SRL a condițiilor contractuale, luând în considerare că până la data de 01 octombrie 2009, nu au fost transmise cheile de la apartament pentru executarea finală a lucrărilor interioare necesare pentru darea în exploatare a blocului locativ, precum și rezultând din faptul că începând cu luna ianuarie 2009 și până în prezent, blocul locativ se află la nivelul ciclului „0” de execuție, fiind executată doar fundația, având un grad de finisare de 10% din totalul lucrărilor preconizate, conform avizului tehnic din 07 noiembrie 2013.

Mai mult ca atât, recurenta a invocat că autorizația de construire nr. 359 din 07 aprilie 2008 i-a fost eliberată „Plugarul” SRL de către Primăria mun. Chișinău doar pentru construcția ciclului „0”, fapt pe care Tatiana Popescu era obligată să-l cunoască la data încheierii contractelor din 01 iulie 2008 și din 14 iulie 2008.

Astfel, recurenta a reliefat că având în vedere că la data de 07 aprilie 2009, a expirat valabilitatea autorizației de construire a „Plugarul” SRL, iar Tatiana Popescu era obligată să cunoască despre stoparea lucrărilor și imposibilitatea continuării lor, iar având în vedere că din luna ianuarie 2009, deja nu se mai executau lucrări de construire, termenul rezonabil de declarare a rezilierii contractului a fost de cel târziu până la data de 07 iulie 2009, însă Tatiana Popescu s-a adresat în instanța de insolvență cu cerere de validare a creanței abia la data de 17 mai 2013, iar cu cerere de chemare în judecată privind încasarea datoriei de la „Plugarul” SRL – abia la data de 02 decembrie 2016.

Recurenta a susținut că din prevederile care guvernează insolvența, în particular din prevederile art. 1 alin. (1), 140 alin. (1), 143 alin. (6), 144 alin. (1)-(2) și 144 alin. (4) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, rezultă că pretinsul creditor care nu a fost acceptat și, respectiv, nu a fost trecut în tabelul creanțelor de către administratorul insolvenței pentru a fi validat de către instanța de insolvență urma să depună cu cel puțin 3 zile înainte de ședința de validare a

creanțelor, contestație la tabelul creanțelor, care urma să fie examinată de către instanța de insolvență, iar în cazul respingerii acestei contestații, creditorul obține dreptul de înainta o acțiune separată de încasare a datoriei pretinse.

Astfel, recurenta consideră că în condițiile în care prin hotărârea din 08 aprilie 2013 a Curții de Apel Chișinău, a fost intentat procesul de insolvență față de „Plugarul” SRL și a fost stabilit termenul de înaintare a creanțelor până la data de 17 mai 2013, termenul de depunere în instanța de insolvență a tabelului definitiv până la data de 31 mai 2013 și ședința de validare pentru data de 10 iunie 2014, hotărârea respectivă fiind publicată în Monitorul Oficial și adusă la cunoștința „Crăiasa” SRL, Tatiane Popescu și „MN Speranța” SRL, acțiunile depuse de aceștia nu urmau a fi soluționate în procedură civilă, deoarece nu au depus contestații la tabelul definitiv al creanțelor.

Astfel, recurenta a invocat că în temeiul art. 265 lit. a) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată urma să înceteze procesul civil intentat la cererile de chemare în judecată depuse de „Crăiasa” SRL, Tatiana Popescu și „MN Speranța” SRL, or conform art. 143 alin. (8) din Legea insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, tabelul definitiv consolidat are statut de hotărâre definitivă și irevocabilă.

La 12 august 2019, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților Ion Uncu, „MN Speranța” SRL, Tatiana Popescu și „Crăiasa” SRL copia cererii de recurs depuse de „Plugarul” SRL în proces de insolvență împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău (f.d. 128, vol. V).

Intimații Ion Uncu, „MN Speranța” SRL, Tatiana Popescu și „Crăiasa” SRL nu și-au valorificat dreptul de a depune referință la recursul declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Luând în considerare că recurenta „Plugarul” SRL în proces de insolvență a declarat recurs la data de 06 iunie 2019, adică în termen de mai puțin de 2 luni de la data pronunțării dispozitivului deciziei recurate, completul conchide că recurenta „Plugarul” SRL în proces de insolvență s-a conformat prevederilor legale, încadrându-se în termenul de declarare a recursului prevăzut la art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

Examinând temeiurile recursului declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil, din următoarele raționamente.

Conform art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alin. (2) și (3) ale art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevăd

exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Respectiv, completul relevă că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență se referă la dezacordul recurentei cu soluția pronunțată de către instanța de judecată, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, și respectiv, acesta nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Subsidiar, se menționează că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt.

Totodată, completul accentuează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume dacă se invocă aprecierea arbitrară a probelor de către instanța judecătorească sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Însă, din recursul declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență nu rezultă că instanța de judecată a apreciat arbitrar probele.

Completul evidențiază că în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedura de examinare a admisibilității unui recurs în materie civilă trebuie să corespundă garanțiilor unui proces echitabil, consfințite la art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în special cu referire la dreptul de acces liber la justiție și la dreptul de a fi audiat de o instanță judecătorească (hotărârile Delcourt contra Belgiei din 17 ianuarie 1970 și Erfar-Avef contra Greciei din 27 martie 2014).

În acest context, completul reține că dreptul unei persoane de acces liber la justiție poate fi limitat, inclusiv prin instituirea procedurii de examinare a admisibilității recursului, or prin însăși natura lor, condițiile pentru examinarea unei

cereri introduse pe calea recursului pot fi mai stricte decât condițiile stabilite pentru o cale de atac ordinară. Asemenea rigori urmăresc scopul de aplicare și interpretare unitară a legislației și îndeplinesc funcțiile de administrare eficientă a justiției, fiind în deplină concordanță cu art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (hotărârea Trevisanato contra Italiei din 15 septembrie 2016).

Totodată, completul reține că obligația de a motiva un act judecătoresc poate varia în funcție de natura actului în cauză (hotărârea Hansen contra Norvegiei din 02 octombrie 2014), iar în concepția Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (hotărârea Nersesyan contra Armeniei din 19 ianuarie 2010).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nicio referire cu privire la fondul recursului.

Completul notează că argumentele invocate în recurs nu au vocația de a duce la modificarea soluției în prezenta cauză, or acestea nu atestă examinarea raportului juridic litigios de către instanța de judecată cu încălcarea normelor de drept material și procedural sau a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În asemenea circumstanțe, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de „Plugarul” SRL în proces de insolvență împotriva deciziei din 11 aprilie 2019 a Curții de Apel Chișinău, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de „MN Speranța” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei de bază, a dobânzii de întârziere și a penalității, la cererea de chemare în judecată depusă de Tatiana Popescu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la rezilierea contractelor de investiții și încasarea datoriei de bază și a cheltuielilor de judecată, la cererea de chemare în judecată depusă de „Crăiasa” SRL împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei de bază, a penalității și a cheltuielilor de judecată, la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Uncu împotriva „Plugarul” SRL în proces de insolvență cu privire la încasarea datoriei de bază, a penalității și a cheltuielilor de judecată, și la cererile

reconvenționale depuse de „Plugarul” SRL în proces de insolabilitate împotriva lui Ion Uncu, „MN Speranța” SRL, Tatianeii Popescu și „Crăiasa” SRL cu privire la declararea nulității actelor.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Maria Ghervas

judecătorii

Galina Stratulat

Nina Vascan